

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219206814
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7219206814.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a sudcov JUDr. Jany Dudíkovej a JUDr. Ľuboša Kunaya v spore žalobcu A. B., bytom v C., D. E. X, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ján Cáfal, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Murgašova č. 3 proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 9.10.2024 č.k. K2-12C/22/2019-428 takto

rozhodol:

P o t r d z u j e rozsudok v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 7.520 eur s 5% úrokom z omeškania zo sumy 17.020 eur od 27.6.2019 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti náhrady nemajetkovej ujmy žalobu zamietol a žalobcovi vo vzťahu k nároku na náhradu škody priznal trovy konania v rozsahu 82,44% a vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v rozsahu 100%.
2. Týmto rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie o peňažnom nároku žalobcu titulom uplatnenej nemajetkovej ujmy, titulom nezákonnej väzby a nezákonného vedenia trestného stíhania.
3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva policajného zboru v Košiciach dňa 22.3.2016 vzniesol voči žalobcovi obvinenie za obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, jej držanie a obchodovanie s nimi. Uznesením Okresného súdu Košice II zo dňa 25.3.2016 bol žalobca vzatý do väzby s tým, že väzba začala plynúť 23.3.2016, z ktorej bol prepustený dňa 24.10.2016. Na základe obžaloby prokurátora bolo vedené vo vzťahu k žalobcovi trestné konanie, v rámci ktorého súd žalobcu oslobodil z pod obžaloby, lebo nebolo dokázané, že skutok spáchal. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 10.9.2018 odvolanie prokurátora zamietol.
4. Žalobca v konaní uplatnil peňažný nárok, ako náklady vynaložené na trovy právneho zastúpenia vo výške 6.977,91 eura, peňažné výdavky počas trvania väzby vo výške 966,10 eura, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 26.000 eur.
5. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 1.2.2023 č.k. 12C/22/2019-280 zaviazal žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 7.246,56 eura s príslušenstvom titulom náhrady škody a sumu 9.500 eur titulom nemajetkovej ujmy.

6. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 11.4.2024 sp. zn. 3Co/100/2023 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie iba v zamietajúcom výroku ohľadom nemajetkovej ujmy a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Predmetom konania po zrušení rozsudku v zamietajúcej časti náhrady nemajetkovej ujmy zostal tak nárok žalobcu vo výške 16.500 eur s príslušenstvom.

7. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie jednak výsluchom strán sporu, svedkov, listinami a dospel k záveru, že je čiastočne dôvodný ohľadom sumy 7.520 eur s príslušenstvom.

8. Pokiaľ išlo o náhradu nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej väzby vzal do úvahy, že žalobca bol celkovo vo väzbe 216 dní, z toho jeden deň bez akéhokoľvek právneho titulu. Zvyšných 215 dní bol vo väzbe s prísny uzatvoreným režimom, kedy mal vychádzku len jednu hodinu za deň, bol najskôr na cele sám, bol to pre neho šok, ktorý narušil celkovo jeho život. Podľa názoru súdu sa väzba podpísala na jeho psychickom zdraví ako aj na jeho fyzickej kondícii. Počas umiestnenia vo väzbe rapídne schudol, po prepustení väzby mal veľkú svalovku, bol zoslabnutý, nevedel poriadne ani chodiť. Súd dospel k záveru, že primeranou čiastkou za deň trvania väzby je suma od 500 Kč (20,54 eura) do 1.500 Kč (61,61 eura). K uvedeným sadzbám dospel komparáciou ohľadom náhrady nezákonného zadržania väzby, ktorú ako návod poskytol Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 30Cdo/2357/2010. Za relevantné kritériá s ohľadom na judikatúru ESNP, v tomto prípade považoval povahu trestnej veci, celkovú dĺžku obmedzenia osobnej slobody a následky v osobnej sfére poškodeného.

9. Vzhľadom na prísny režim väzby, jej trvanie 215 dní a následky väzby tak na fyzickom ako aj na psychickom zdraví žalobcu, ktoré vyplynuli z dokazovania, súd považoval za primeranú sumu odškodnenia za 215 dní nezákonnej väzby 12.900 eur, čo za jeden deň väzby predstavuje 60 eur. Zároveň však za jeden deň väzby, v ktorej žalobca strávil (navyše) bez akéhokoľvek právneho titulu, považoval za dôvodné a primerané priznať mu dvojnásobok sumy 60 eur, teda 120 eur. Celkovo tak nárok na náhradu nemajetkovej ujmy považoval za dôvodný v rozsahu 13.020 eur. Podľa názoru súdu výška priznaného finančného odškodnenia je účinným prostriedkom na zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu, ktorým bol výkon väzby.

10. Pri posudzovaní miery, akou bola v dôsledku trestného stíhania znížená dôstojnosť a vážnosť osoby žalobcu v spoločnosti, súd vychádzal z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v osobnom, rodinnom, spoločenskom a pracovnom prostredí žalobcu. Táto reakcia, podľa názoru súdu, bola zrejmá z výpovedí žalobcu, jeho blízkych rodinných príslušníkov. Žalobca bol nezákonne trestne stíhaný za obzvlášť závažný zločin, za ktorý mu hrozil značne vysoký trest 10 až 15 rokov, pričom počas tohto trestného stíhania bola obmedzená jeho osobná sloboda a u žalobcu nastúpili psychické a fyzické problémy, ako úzkosti, strach z uzatvorených priestorov, ale aj problémy so štítnou žľazou, ktoré pred trestným stíhaním nemal.

11. Súd bol toho názoru, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobcu v spoločnosti, resp. jeho ľudská dôstojnosť. Za primeraný súd považoval nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 eur, čo predstavuje za jeden mesiac trestného stíhania sumu 137,93 eura (na jeden deň trestného stíhania je to v priemere 4,60 eura). V tejto súvislosti ohľadom priznanej výšky poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/177/2005 a 6Ncdo/15/2012 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva.

12. Celková suma náhrady nemajetkovej ujmy priznaná súdom tak predstavovala sumu 17.020 eur. Nakoľko súd rozsudkom (v poradí prvým) priznal žalobcovi sumu 9.500 eur, bolo potrebné od sumy 17.020 eur odrátať už priznanú sumu 9.500 eur, ktorý rozdiel predstavuje sumu 7.520 eur, na plnenie ktorej zaviazal žalovanú.

13. Vzhľadom na to, že žalovaná bola v omeškaní s plnením peňažného dlhu, uložil jej povinnosť zaplatiť aj príslušný úrok z omeškania.

14. Výrok o trovách konania odôvodnil súd s poukazom na ust. § 255 ods. 1, 2 C.s.p. a vzhľadom na čiastočný úspech žalobcu vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody priznal i trovy konania v rozsahu 82,44% a vo vzťahu k uplatnenému nároku na nemajetkovú ujmu v rozsahu 100%.

15. Proti tomuto rozsudku v časti zamietajúceho výroku podal včas odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok v zamietajúcom výroku a priznal mu celú požadovanú sumu.

16. V odvolaní uviedol, že súhlasí s tým, že za jeden deň trvania väzby mu súd priznal odškodné 60 eur. Nesúhlasil však s tým, že za jeden deň väzby bez akéhokoľvek právneho titulu je primeraným odškodnením suma 120 eur. Podľa jeho názoru súd neuviedol žiadnu argumentáciu, akým spôsobom dospel k sume 120 eur. Uviedol iba, že je primerané priznať mu dvojnásobok sumy 60 eur bez toho, aby sa vysporiadal so skutočnosťou, že už aj tak v prísnom režime väzby bol bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Jeho zotrvanie vo väzbe ďalší jeden deň po uplynutí zákonnej sedemmesačnej lehoty väzby považuje za bezprecedentné. Deň strávený vo väzbe bez akéhokoľvek právneho titulu považuje za tak vážny zásah do jeho osobnej slobody, že by mu za tento jeden deň väzby mala byť priznaná násobne vyššia suma ako 120 eur. Je toho názoru, že za takéto pochybenie zo strany štátu by mu mala patriť náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 100-násobku sumy priznanej za ostatné jednotlivé dni trvania väzby, a teda považuje za deň väzby navyše sumu 6.000 eur.

17. Podľa jeho názoru sa žalovaná vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 26.000 eur vyjadřila iba v tom zmysle, že vznik tejto nemajetkovej ujmy nebol ním relevantne preukázaný napriek tomu, že všetky skutkové tvrdenia podrobne uviedol už v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a následne aj v samotnej žalobe. Podľa jeho názoru takéto samotné vyjadrenie žalovanej nespĺňa náležitosti účinného popretia v zmysle C.s.p. Popretie skutkových tvrdení protistrane musí byť výslovné. Nepostačuje všeobecné vyhlásenie, z ktorého by bolo možné vyvodiť iba konkludentný nesúhlas strany so skutkovým stavom tvrdným protistranou. Bez predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach je popretie účinné iba vtedy, ak strana iné skutočnosti nevie uviesť preto, že ich nepozná.

18. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

19. Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

20. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav ohľadom nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu titulom nezákonnej väzby, ktorý následne aj správne právne posúdil, ak uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 60 eur, resp. 120 eur za deň výkonu nezákonnej väzby.

21. Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia a právne normy, na ktoré súd prvej inštancie poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje.

22. K odvolaniu žalobcu je potrebné uviesť, že toto nemožno považovať za dôvodné ak vychádza z názoru, že mala by mu patriť náhrada nemajetkovej ujmy vo výške stonásobku sumy priznanej za ostatné jednotlivé dni trvania väzby, ak požadoval za deň väzby navyše (deň väzby bez akéhokoľvek právneho dôvodu) sumu 6.000 eur.

23 Podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ma ten, kto bol vzatý do väzby, ak

a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,

b) bol oslobodený spod obžaloby alebo

c) vec bola postúpená inému orgánu.

24. Z citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak okrem iných dôvodov bol oslobodený spod obžaloby. Uvedené ustanovenie teda upravuje právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe za predpokladu, že takýmto rozhodnutím o väzbe škoda vznikla.

25. V prejednávanej veci je nesporné, že žalobca na základe uznesenia Okresného súdu Košice II zo dňa 25.3.2016 bol vzatý do väzby s tým, že väzba začala plynúť 23.3.2016 a trvala do 24.10.2016, teda sedem mesiacov a jeden deň. Následne bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Košice II spod obžaloby oslobodený a Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 10.9.2018 odvolanie prokurátora zamietol.

26. Žalobcovi teda vzniklo právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, nakoľko do väzby bol vzatý a spod obžaloby bol oslobodený.

27. Súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia správne poukázal na relevantné kritériá s ohľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, správne pomeroval povahu trestnej veci, celkovú dĺžku obmedzenia osobnej slobody ako aj následky v osobnej sfére žalobcu. Dospel aj k správne mu záveru, že primeranou sumou za deň trvania väzby je suma 60 eur a teda za primeranú sumu odškodnenia za 215 dní nezákonnej väzby považoval sumu 12.900 eur. Za jeden deň väzby, ktorú žalobca strávil bez akéhokoľvek právneho titulu považoval dvojnásobok sumy 60 eur, teda sumu 120 eur. Z podaného odvolania je zrejmé, že žalobca sa stotožnil s názorom súdu, že primeranou sumou za deň trvania väzby je suma 60 eur. Nesúhlasil však s názorom súdu, že za jeden deň väzby bez akéhokoľvek právneho titulu je primeraným odškodnením suma 120 eur.

28. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalobca má právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o nezákonnej väzbe.

29. Je nesporné, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe, ktorý zahŕňa nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia nielen za dobu od 23.3.2016 do 23.10.2016, ale za deň 24.10.2016, nakoľko väzba bola nezákonná počas celého jej výkonu, teda od 23.3.2016 do 24.10.2016.

30. Ak teda nárok na náhradu škody je daný nezákonným rozhodnutím o väzbe, ktorej výkon sa uskutočnil 23.3.2016 do 24.10.2016, nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že primeraným odškodnením za deň väzby vykonanej 24.10.2016 je primeraným odškodnením suma 6.000 eur predstavujúca 100-násobok sumy 60 eur za jeden deň nezákonnej väzby. Navyše je potrebné súhlasiť s odvolateľkou v tom, že suma požadovaná žalobcom vo výške 6.000 eur za jeden deň väzby je neúmerná vznikutej ujme na jeho strane, teda nemožno ju považovať za spravodlivú a primeranú. Požadovanú sumu vo výške 6.000 eur za jeden deň väzby žalobca nepožadoval ani v predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, ale ani v samotnej žalobe.

31. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že nie sú dané žalobcom uvádzané odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, preto odvolací súd rozsudok v napadnutom zamietajúcom výroku podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

32. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorých právo na náhradu trov odvolacieho konania má úspešná strana v spore, v danom prípade žalovaná, preto odvolací súd uložil žalobcovi povinnosť nahradiť jej trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolateľ má právo v dovolacom konaní zvoliť si advokáta alebo sa môže obrátiť na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).